

Sygn. akt V KO 69/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **S. J.**

skazanego z art. 280 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 20 października 2016 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 grudnia 2008 r., sygn. akt II AKa (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Dwoma pismami zatytułowanymi „P.” z dnia 27 sierpnia 2016 r. skazany S. J. wniósł o ponowne rozpoznanie sprawy zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 grudnia 2008 r. (II AKa (...)). Odczytując pisma skazanego mając na uwadze treść art. 118 k.p.k. należy uznać, że prezentuje on stanowisko, iż nie wie, dlaczego został skazany oraz że niesłusznie i niesprawiedliwie przypisano mu przestępstwo (k. 18 akt SN). Wspomina także, że wnosił już o wznowienie postępowania, ale bez skutku i prosi o dokładne przeanalizowanie sprawy pod kątem błędów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 545 § 2 k.p.k. wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez obrońcę albo pełnomocnika, jednakże § 3 tego przepisu stanowi, że sąd, orzekając

jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w § 2, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Skazany S. J. nie był wzywany do uzupełnienia braku swoich pism przez sporządzenie i podpisanie wniosku o wznowienie postępowania przez obrońcę. Lektura tych pism, pomimo uznania ich formalnie za wniosek o wznowienie postępowania, nie pozwala na odnalezienie w nich jakichkolwiek argumentów za wznowieniem sprawy zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 grudnia 2008 r. (II AKa (...)), o których mowa w art. 540 k.p.k. Skazany w swoich pismach skierowanych do Sądu wyraża jedynie przekonanie o błędach popełnionych w związku ze sprawą nie precyzując, na czym błędy te miałyby polegać. Nie jest to wystarczające dla wzruszenia prawomocnego wyroku.

Wobec powyższego należało odmówić przyjęcia przedmiotowego wniosku.